Když jsme tedy obklopeni takovým zástupem svědků, odhoďme i my každou přítěž i hřích, který nás tak snadno svazuje, a vytrvale pokračujme v běhu, ležícím před námi. Nespouštějme oči z Ježíše, původce a završitele naší víry, který pro radost, ležící před ním, nedbal na hanbu, podstoupil kříž a usedl po pravici Božího trůnu. Uvědomte si, jaké nepřátelství hříšníků vůči sobě vydržel, abyste neochabli a neklesali na duchu.

Kniha Židům používáme vzorec, který můžeme vidět na mnoha místech Nového zákona. Vidíme jej zejména v dílech z pera apoštola Pavla. I proto se mnozí biblické domnívají, že kniha Židům může mít právě jeho dílem, nebo prací někoho jemu alespoň blízkému. Ten vzorec je následující:

Jako první přichází teoretičtější, hutnější, teologicky vydatná a možná (pro některé) méně srozumitelná pasáž. Biblický pisatel se zabývá nějakým důležitým aspektem z bohaté pokladnice křesťanské víry. A poté jej hned druhým dechem přivede na praktickou úroveň. Co to pro nás může znamenat v reálném praktickém životě.

Dnes spolu otevíráme 12. kapitolu Židům, která obrací list a přichází právě s tímto praktickým tónem. Což se nám bude jistě více líbit, protože to pro nás bude snadněji uchopitelný text. Ta předešlá (jedenáctá) kapitola, byla naopak více technická a možná nám mohla připadat až neosobní. Snadněji jsme mohli uvěřit, že Bůh mlčí nějak skrze nemluví, nebo je pro nás minimálně těžké uslyšet Jeho zavolání. Minulou neděli jsem četli poměrně dlouhý seznam postav Staré zákona, kterou jsme vždy četli, že *vírou* něco překonali ve svém životě, ve svém putování za Bohem.

Ale nyní nás autor znovu oslovuje přímo jaké své milované posluchače, jako svou milovanou církev. Mimochodem, je velice krásné, že sám sebe zahrnuje do skupiny, ke které mluví. Přestože je v pozici hlasatele nebo pisatele Božího evangelia, sám sebe zahrnuje do seznamu lidí, kteří mají přijmout dobrou zprávu.

Co že je to za zástup lidí, o kterých jsme četli v předešlé kapitole a jak se k nim můžeme vztáhnout my? Co s nimi mále společného?

Pojícím motivem, který v tom dlouhém seznamu jmen vidíme, je jejich víra. Uprostřed těžkých životních situací, ať už čelili čemukoliv, právě tam osvědčili svou víru. Vytrvali, vydřeli. Překonali to, co se jim z Božího dopuštění dělo. I my máme nyní za úkol podobně osvědčit naší víru ve Vzkříšeného a vytrvat.

Nemám na mysli víru ve smyslu správných názorů („věřit správně“), tedy mít správné, někdo by mohl říct biblické, názory na to či ono. Samozřejmě, že toto je také nesmírně důležité. Myslím, že vírou se zde myslí něco osobnějšího. Něco jako „napříč všemu a všem stále věřit a důvěřovat,“ že je Bůh dobrý. Uprostřed zlých, nesmyslných nebo na první pohled beznadějných situacích. Stále vyznávat: „Ježíš je Pán.“ Právě uprostřed těchto temných nocích je dobré si připomenout, že Bůh je dobrý.

Možná právě uprostřed náročných zkoušek a pokušení je dobré se na chvíli zastavit. Utišit se, zamyslet se. Přenastavit svou vnitřní kompas zpět na Kristův kříž. Vždyť jenom před pár verši jsme četli, že Ježíš sám je chrámová opona

do Božího chrámu, do Božího odpočinku. Nemusíme chodit na nějaké speciální místě, ani do toho slavného Jeruzalémského chrámu ne. Ani nemusíme vyhledat nějakého výjimečného duchovního guru. V jakýkoliv moment může předstoupit přímo před Boží tvář, protože Ježíš je brána do nebeského království.

Tak si to uvědomme i v těch chvílích, kdy je těžké víru zachovat. Nemusíme se zapomenout někde v teoriích o tom, co to znamená být křesťan. Život víry nemusíme žít jenom v neděli ráno, kdy se zdá, že nám to alespoň trochu dává smysl. Vzpomeňme si na Boží přítomnost. Uprostřed temna, v tichu nevyslyšených modliteb, v nedostatku financí, osamělosti, nemoci, nebo v obavě o stav naší planety. Není možné, že sucho posledních týdnů je naše práce a že se na takové extrémy jednoduše musíme připravit a smířit se s tím, že tak to teď bude vypadat rok co rok? Nepřevrhli se už misky vah? Vzpomeňme si na Boží přítomnost ve chvílích sebepoškozování. Nebo ve chvílích pokušení dát si o jednoho panáka víc, protože s tím přichází taková zvláštní úleva.

Právě v tom všem a dalším máme vytrvat v běhu do Boží náruče. Neztrácet naději, ale naopak zachovat víru jako tolik Bohabojných před námi.

Jak takový vytrvalostní běh do Boží náruče vypadá? V prvé řadě máme něco odhodit. Běhat s přebytečnou zátěží je skutečně velký nesmysl. Výrazně vás to zpomaluje a je to také škodlivé pro vaše zdraví. Máme odhodit každou přítěž a hřích, který se nás tak snadno přichytí.

Staré a špinavé šaty jsou ve Starém zákoně častou metaforou pro hříšný neznabožský život. Máme odložit staré lidské lidský. Je také možné, že autor knihy Židům pracovat s představou antických běžců, atletů, kteří odložili skutečně všechno a běhali zcela nazí.

Následování Krista po nás opravdu může vyžadovat odložit nějakou přebytečnou přítěž. Nechat Bohu na oltáři něco, co je nám drahé, máme to rádi, je to pro nás důležité, je to součást naší sebeidentifikace. Nicméně výzva stojí. Jsme vyzvání, abychom se vzdali čehokoliv a všeho, co by nás mohlo v cestě na Bohem zbrzďovat. Otázka je, co to je? To už si můžeme na modlitbách vybojovat sami.

Druhá věc, kterou máme v našem běhu poopravit je, poopravit kam se to vlastně díváme. Rád se při běhu dívám na běžeckou techniku druhých lidí. Člověk si při pohledu na druhé porovná držení těla, došlap, odraz a další věci.

Jedna z častých bych, kterou dělají běžečtí začátečníci je, že tzv. „přepálí“ tempo a rychle se unaví. Během pár set metrů a začnou různě hrbit a dívat se pod nohy. Výsledek je že se v podstatě trochu přidušují. Velice vás to zpomaluje. Člověk má naopak běžet hezky vzpřímeně s pevným trupem a dívat se přímo před sebe.

Máme svůj zrak zaměřit na Krista. Jak snadno se člověk po chvíli unaví a ztratí koncentraci na cíl před sebou. Nalevo i napravo číhá mnoho různých lákadel, která člověku v danou chvíli připadají lákavější a smysluplnější.

Vzpomeňme si na Petra kráčejícího po rozbouřeném moři. Dokud měl svůj zrak obrácený na Ježíše, byl (k našemu úžasu) schopný kráčet po vodě. Ale jakmile ztratil ze zřetele Ježíše před ním, začal se díval nalevo a napravo a najednou začaly hrát vlny a voda a vítr hrát daleko důležitější roly. Jak moc se podobáme Petrovi, který v důležitých momentech hledí všude kolem sebe, jen ten na Spasitele.

Máme mít oči upřené na Ježíše před sebou. Víme kam (nebo vlastně za kým) máme jít. A nemáme cukat pohledem nebo životní orientací napravo ani nalevo.

Po pák kilometrech běhu s člověk začne klást otázku, jestli to všechno vlastně má smysl. Proč já to vlastně dělám? Nebylo by snadnější se zastavit a na chvíli si odpočinout? Nebo uhnout z trasy a zabloudit kdo ví kam. Právě v momentech, kdy to ztrácíme motivaci je třeba si připomenout, že to má smysl. Je to cíl – běžíme do Boží náruče. A Ježíš jde před námi jako původce a završitel naší víry.

Ta naše víra není tolik naše víra. My jsme ji nezačali. Moje víra není ani tak moje. Je to spíše dar, o který se mám starat. Na mě má víra nestojí. Nejsme její počátek, ale ani její konec. Vždyť On sám mi jde naproti, aby dokončil dobré dílo, které ve mě začal.

V momentě, kdy jsme v pokušení polevit v naší vytrvalosti, kdy z mnoha důvodů přemýšlíme, jestli na víru v Božího Syna na chvíli nezapomene nebo jej nebudeme prát tak radikálně, nám je připomenut Kristův příklad. Je nám zde připomenuta vytrvalost Kristova, který: „který pro radost, ležící před ním, nedbal na hanbu, podstoupil kříž a usedl po pravici Božího trůnu. Uvědomte si, jako nepřátelství hříšníků vůči sobě vydržel, abyste neochabli a neklesali na duchu.“

Ježíš žil v těle jako hříšní člověk. Zakoušel to, co zažívá každý věřící. Když přinesl s bolestným voláním a slzami oběť modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí, tak On Boží Syn, procházel úzkostí a temnotou.

Právě tehdy prokázal naprostou důvěru a poslušnost vůči Otci. Navzdory těžkým zkouškám mu zůstal věrný a nedopustil se hříchu. Poslušnost, věrnost, vytrvalost. Ježíš v nich za svého pozemského života dal vynikající příklad. Skutečně vede naši víru od počátku až do konce.

Amen